

едиција

цепни
а
на
гр
е
м

уредник
Ален Бешић

ДРАГИЦА УЖАРЕВА

**кантате за глас
и оловку**

КЊИГА ОТКРОВЕЊА

БЕЗГЛАВО КРЕТАЊЕ

Када нас напусти Сунце
Земља ће се претворити
у комету што бесомучно јури
тачно оним смером
који је имала у трену
невољног опраштања

Суноврат безглавог кретања
у потрази за смислом
растанка

АПОКАЛИПСА ДРУГА

Напуштајући несигурну куглу
све реке је са собом повело
Остављена зјапе корита
кањони суве утваре
утерују страх у кости
страх од човека старији
Безводна сахне планета

И последњу кап у углу
ока море је одвело
да небеским сводом скита
далеко од старе земље
која без воде пости
Моли се Пресветој Марији
за пропаст света – коначну

ЗАВОДНИЦА

Пожури Крајње је време
да предосликаш своју смрт
Не допусти да те изненади погибелъ
кад слутње се буде
да те ухвати неспремног
при заласку сунчевог шара

Смрт је лепота девојка
С бледилом господственим претерује
да буде јој сјај из ока погубнији
Па ако је већ слепа
зашто је неразумно исхитрена

А опет
она је једина правда
на коју можеш рачунати
Зато јој накриви што пре
тај шешир понад чела црн
По својој га замисли скроји
од своје га справи чоје

Усне јој се опасно тање
у лук заводљивог осмеха
и погледом те присваја
Зато је брзо извајај
у жену која се може волети

ЗЛА ЖЕНА

На обали многољудној
говоре се разни језици
Одсечени Порезани
до гркљана И бездане су
очне јаме
Свако је за себе будан
И свака риба репом
над својим животом маше
Само зла жена
отровима се храни
и над сопственом смрћу
ликује

КРАЈ РИБЊАКА

Клупа крај рибњака сломљена
Месечина се утапа у комадиће
разбијене пивске боце
Ноћ је времешна вештица
Окрљке стакла
прождрљиво жваће

У стопу је пратимо
свесни да без ње
кроз густиш речи
нећемо наћи пут
до последњег свитања

Задах густ и тежак
црно је перо
гусколике златокриле
птице

Ђаволова нога
вуче се за нама

СУНЧЕВ БАЛЕГАР

Скидам пеге с образа
мени најближе звезде
Њима се у тузи посипам
као златним пепелом

Куда год ишао у звезде гледам
Док товар гнусни ваљам
погледом тражим планете
које ми одређују путању

Над мојим послом су згађени
сви они којима се старачке пеге
све чешће претварају
у мртвачке подливе

Небо ми је огледало
а сунцу моје црнило
као да нигде другде
свој одраз не може

да угледа тако хладан –
поразно изобличен
до непрепознавања
властите судбине.

ГАТАЛИНКА

Мали зелени живот ми се
из оближњег јендека
у шаку преселио

Нежним крекетањем
исцртава кривуље
мојих дланова и броји

Броји дане до потопа
сабира све капље воде
којима нисам одолео

и све оне које сам
нехајно низ лице
да се слију пуштао

и као некоме ко се
у рачуну увек
помало збуњује

дошаптава ми поверљиво
да и када добијам
– на губитку сам

СМОКВЕ

Изгубљена сласт
смокава
заборављених
крај судопере
у кесици мусавој
много пута
употребљеној
пре но је дошло
до зрења и брања
Ферментација је
већ почела
Киселкасти мирис
привлачи доконе
винске мушице

Нису то те смокве
у које би се змија
радо скрила

КРАЈ КОНТЕЈНЕРА

Међу олињалим истраживачима
не би ме препознала осим по томе
што се не отимам око плена иако сам
већ одавно жељан свачега ил' боље рећи – свега

Ратови не престају Потмуло тиња
крвотоком тај херпес Телом кола
све док нас једне зоре не пробуди
бол као ножем засечене мишице

Загађен дах је којим се за живот хватамо
отровно је млеко што га бебама
уместо мајчиног нудимо Опогањено је све.

Изврнут небески контејнер утробу
изврће мени згађеном одавно над свим,
ил' боље рећи – над свачим

КАРНЕВАЛ

Улица надире кроз отвор у зиду
разбија прозоре и звуком гајди
мами те. Заточеница мисли –
уских андалузијских улица
немаш храбрости да запеваш

Свежина ране јесени Улице
кишом попрскане Узвици
Лавеж помахниталих паса
просјаци и њихове клетве
све те то нагони да жалузине
снажно уз окна привијаш

СЛОБОДАН ПАД

Степеништем низ ноћ
силазиш до хладног лагума,
нога за ногом, још низак зид
од понора ти дели тело и дух.
Само први корак
да се осмели, после је лако:
подземне тајне –
звезде утамничене у нечијем сну
зову те довољно гласно
да би их чуо и глух.

Ко не зна полако –
летеће брже од звездане кише
која се низ нити таме
стропоштава на град.
Ударац у леђа
за оне без храбрости.
Остало је докучила јабука:
једина слобода
која нам је преостала
јесте слободан пад.

Александра Бајинић

АРТЕФАКТИ ПЕСНИЧКОГ ИДЕНТИТЕТА КАО ДЕЦЕНТРИРАНОСТ ОСТАКА ПОСТОЈАЊА

Ако се још неким онипотентним, критичарским „не-дреманим оком камере“ може сагледати целина, а самим тим и природа певања и песничтва последњих година, без познатог ризика замене новог песничког сензибилитета старим (јер критичар чешће има очи на потиљку и садашњост види погледом прошлости), и ако се та претпостављена целина може одредити мерилима која подједнако припадају свакој књижевној епохи, њена новина би се најпре састојала из две, незаобилазне а очигледне, карактеристике. Прва је одустајање од „великих“ тема које су, у измењеном руху, доминирале поезијом још од времена романтизма – прворазредни значај националних и традицијских тема и мотива потиснут је у корист свакодневног, веристичког или симболистичког сусрета песника са стварношћу чија природа искључиво зависи од песникове оптике, то јест, аналогно са тенденцијама у прози, стварност се открива као безгранично много представљених могућих стварности. Друга

тенденција је формалне природе и тиче се композиције песничке књиге – савремени песници теже писању циклуса или збирки, више него писању песама које би потом у песничку књигу ушле као залог песничког искуства, и та „наративизација“ песничке књиге има вишеструке последице како по квалитет песама тако и по песнички израз који, парадоксално, уместо да изражава, заправо одражава замишљени оквир, и чешће изневерава него што испуњава сопствени налог. И када се деси да песник подједнако поседује свест и о песми и о целини којој би та песма припадала, о њеном облику и значењу, те месту које јој припада у оквиру једне песничке имагинације, сва је прилика да се ради о тексту који завређује читалачку пажњу. Управо је такав песнички текст збирке *Канџаџе за ѿлас и оловку* Драгице Ужареве.

Посматрајући композициону структуру ове збирке, којој би највише погодовао Хелдерлинов коментар да је „бескрајна различитост да се оствари бескрајно јединство“, запажа се песникињина тежња да кроз десет циклуса наизглед семантички веома разнородних песама оцрта један круг, поетички близак њеним песничким претходницима, Ивану В. Лалићу и Јовану Христићу, који управо фрагментима постојања у речима, као и у животу, сведочи о недељивости једног обимног и са знајним равнима временитог песничког искуства. Већ самим насловом песникиња сугерише да је реч о двојном схватању речи „песма“, разумевајући га као текст који подједнако припада и вокалном и реторичком пољу и ово поигравање поприма прворазредни значај у истоименој, аутопоетичкој песми „Кантата за глас и оловку“:

*Верујем зашиљеном врху оловке, који
исцисује нечишће редове и швоме тласу
верујем док кроз високе шонове усцисавља
вершикалу шито повезује најузлејније мисли
и најдубље бића бездане.*

У обраћању другом, песникиња износи своје „вјерују“ о поезији која се таквом може сматрати само док успева да у себи сажме оно архетипско, с временом изгубљено, јединство песме – да буде и мелодија која је аналогна дијалектичкој хармонији музике и реч која се помоћу мелодије може разумети и постати искуство певања. Овакво становиште песникиња донекле дугује још једном песничком претку, Лази Костићу, с којим кроз ову збирку води неприкривени дијалог, у песми „Дужде се жени“ или теми варљиве љубави и преваре оличене у причи о Самсону и Далили („Хелдерлинима“, „Концептуална уметност у будоару госпође Ужареве“). Наведеним се комуникацијско, интертекстуално поље ове књиге не исцрпљује, јер ће песникиња кроз читаву збирку имплицитно и експлицитно комуницирати са претходницима и њиховим поетикама – почев од Хелдерлина, преко Прешерна и Костића, до великих тема које су опседале Војислава Илића или Растка Петровића, до неосимболиста Лалића и Миљковића и њихове песничке заоставштине, Ужарева различитим песничким средствима настоји да успостави широк традицијски оквир коме и сама, семантиком сопствених песама, припада. Поред поменутих претходника, Ужарева комуницира и са савременицима (Б. Кастелом, Г. Поповићем, З. Све Јовановићем, Б. Савићем Остојићем, М. Алексићем и другима), али чак и када то чини,

њена поетика се не удаљава од усвојене песничке традиције која је умногоме одредила и начин њеног певања.

Попут својих претходника, песника који су, између осталог, настојали да одговоре на питања о позицији песника и значењима самог чина певања, Ужарева ће у неколико циклуса („Дарови кошмара“, „Друго годишње доба“, „Концептуалне, ретроградне“) тематизовати и из различитих углова посматрати улогу песника и аутореференцијалним стиховима откривати свој поетички кредо. У песми „Енцефалограм песникове главе“ назире се иницијална позиција из које песникиња посматра чин стварања: „Стварање је одраз немира. / Спокој доноси само загледаност / у напамет научене стихове / древних песника“, рећи ће песнички субјект, чиме ће двоструко карактерисати своју песничку позицију као бића које у традицији налази упориште подједнако колико га не налази у сопственим речима. Читав циклус „Дарови кошмара“ указује на дестабилизовану позицију песничког субјекта коме дневна рутина („летаргији / с којом допуштам / да нерођене стихове / дневни утисци / згъече попут маља“), или немоћ мисли да постане песнички израз (у песмама „Паника“ и „Недовршена песма“), парадоксално не укидају већ каналишу пут ка песми, чији се настанак пореди са рађањем детета (у песмама „Инфекција“ и „Кошмар“). Ако је песникињино певање обележено немиром који дели порекло са органским, онтолошким немиром блиским немогућности бића да у целину бивствовања споји чулно и апстрактно, како Зоран Мишић коментарише поезију Растка Петровића, а певање подразумева не „мастило сазрело у крв“ као код Миљковића већ поста-

ње из крви, као једини залог и услов да се створи песма, песнички субјект ће критиковати постмодернистички отклон од љубави или срљање у „виртуелну стварност“ („Купине“, „Траг“), и изнети захтев за неопходном песничком имагинацијом да би се створила песма. Таква имагинација, рећи ће песнички субјект песме „Боемска“, настаје у: „Ноћи у којима смо / били звук тамбуре и звон чаша, / тмине које смо разгонили / здружени у истом стиху“, а све „због песме“, јер песнички субјект ове збирке припада оним гласовима који су своје поетике градили и кроз боемско искуство. Ужарева ће директно стати у одбрану поезије, на трагу Витмена, у песми „Рапорт“, где ће нашу суморну стварност (из које делом потиче онај немир) из које нетрагом нестају културни садржаји критиковати у стилу и изразу тоталитаристичке апаратуре која песника тера на „полагање рачуна“ иако је његова „редакција мртва“. Отуд се епилог песникињине визије о друштву које песника не разуме налази у песми „О дативу“, конципиране као својеврсни истражни поступак, заправо дијалог који она присилно води са особом која суштински не разуме поезију. Са друге стране овог ангажованог погледа на савремено стваралаштво и његову рецепцију, песникиња артефакте, остатке традиције којој се приклања, узима за један од кључних чинилаца властитог идентитета, и када у песми „Напрсла игла“ песнички субјект доводи у везу свој датум рођења са Лалићевим, то чини са вером да деле исто писмо, али и сличан песнички сензибилитет, коме песникиња препушта глас да „испуњење запева“. Међутим, песникиња не трага за сопственим идентитетом само у оквиру песничке традиције.

Са подједнаким жаром Ужарева то чини и када пева о важним националним темама, разобличавајући и преиспитујући нашу историју, успешно комбинујући неосимболистичку херметичност израза са наративном отвореношћу савремене поезије. У помало иронично насловљеном циклусу „Медоносни ратници“ песникиња у првој песми „На попришту“ демистификује позицију ратника кроз време и лексиком преузетом из различитих епоха сугерише да је смрт једина извесност која произилази из ратова. Посматрајући опсесивне теме историје, страдање кнеза Лазара, пад Смедерева, или мање експлицитно, бомбардовање, песнички субјект ових песама опева, на трагу постмодернистичке идеје о проблематизовању устаљеног погледа на историју, наличје тих догађаја, кроз перспективу девојке која се не клања Лазаревом телу, „циркуса“ који се у садашњости одвија међу зидинама некада престоног града Смедерева, или, катахрезом изнето, мрава као метафоре за људе, чији је „мравињак бомбама разорен“. Песникиња, дакле, за чиниоце сопственог идентитета бира оне артефакте националне историје које песничко биће искуствено потврђује као велику илузију коју стварност детронизацијом разобличава, постављајући себе за сведока превредновања некада најважнијих историјских тема. Зато ће „мртва владарка“, као двострука метафора смене вредности и уједно немогућности песничког субјекта да се сасвим одрекне љубави према великим националним симболима, у песми „Зидари“ посматрати, са висине својствене владарској ложи, зидаре док „као фигуре“ постављају сценографију. Овај амбивалентни поглед на садашњост, попут опомене да „владарско време“ није прошло

иако је „владарка мртва“, са собом носи опасност изопштености и усамљеничке позиције песника, симболички виђеног у „пчели самици“ („Пчела самица“), која је ван матице „сама свој дом изградила“. Тиме је Ужарева отворила још једну велику савремену тему која се граничи са апсурдом, и уједно још један важан ток ове збирке – човек као друштвено биће, аналогно пчелињем друштву, бива сведен на сопствене снаге, по сили нужности уведен у специфичан вид самоће, и присиљен да се константно децентрира у потрази за припадањем, себи или другом. Из две перспективе, индивидуалне, аутореференцијалне и перспективе субјекта у сусрету са другим, песникиња ће трагати за остацима идентитета. У циклусу „Очевом улицом“, песникиња ће употребити поетску слику зуба извађеног из вилице као метафору изгнанства из дома, децентрираности субјекта:

*Не боли исјод сјајне ілеђи
слонљени комад зубне косіи,
ниіи набрекле десни из којих
лије крв. То боли смрїи у најави,
їіо боле іроіонсіво и сїірах
од неба, од којеі нас више не дели
над ілавом нахерени кров.*

Једини начин да се песнички субјект врати јесте путем сећања као фрагмената, песничких слика, које су често паслике, везане за смрт родитеља или за предмете који су обележили и заувек у песникињу уцртали мапу постојања, попут јабуке, тега, бокала, ножева. У свим овим песмама песнички субјект ће настојати да реконструише

свој идентитет кроз слике, импресионистички задржане у бићу као одблесак индивидуалне прошлости двојно схваћене као нужност без које нема ни самог песничког субјекта (јер она је „наследство очева“ и без ње остаје питање „има ли ме?“) и као узрок децентрирања („негде је, успут, и нас затурио“, „за вешала која чекају у жару / на крају очеве улице“), те коб која свугде прати песникињу. Поигравање са сопственим презименом у песми „У жару“ најбоље сведочи о амбивалентном виђењу артефаката индивидуалне прошлости која предодређује песнички субјект ове збирке.

Из другачије перспективе, на трагу исте теме децентрираности савременог човека, у својеврсном песимистичком тону, песникиња ће у натуралистичком и макабричном кључу отворити ову збирку, у циклусу „Књига откровења“. Са јасном алузијом на апокалиптичне библијске визије, али и на поезију Растка Петровића и Новице Тадића, она ће изглобљеним, бошовским сликама указати на разорне последице „безглавог кретања“, то јест, ничеовским језиком казано, кретањем од центра ка Х. Мрачне слутње које песникиња „чита“ како из простора тако и из доба у коме опстојава, изграђене су кроз иницијално веристичке слике које потом попримају кафкијански језовит ефекат, у свету у ком „и кад добијам / на губитку сам“. Јер не застрашује оно што је одувек припадало пољу зла и деструкције, већ лепо које се преображава у страшно, као реализација идеје да „ништа није немогуће“ („Правила немогућег“ из циклуса „Обдукција сна“). Тако се смоква као библијски симбол преображава у труло воће у кеси, корачање степеништем постаје метафора нужности (про)падања у понор, а „зла жена над

сопственом смрћу ликује“. Једини излаз из овако устројеног света песникиња види у сну и мотив сна као мале смрти који се „сецира“ зарад разумевања дејства смрти биће окосница циклуса „Обдукција сна“. Пратећи идеју алогичности, у песми „Правила немогућег“ песникиња ће открити узрок властитог виђења света као страшне и деструктивне позорнице којој по сили живота припада, закључком да: „Свака ускраћеност / сведочанство је о / недостатку вере. / У себе? // У немогуће!“ Немогућност да се поверује у немогуће, језичка игра којом сâм језик противречи гласу који пева страшну реалност у немоћи да усвоји сопствени постулат, принцип је којим ће се Ужарева водити у конструисању песама кроз читаву збирку, и уједно један од највиших домета ове поезије.

* * *

Обимно и разноврсно песникињино понирање у традицију, како у поетике песника са којима води дијалог, тако и у стилове и технике романтизма, авангарде и неосимболизма, може навести на погрешан закључак да песникиња не нуди стваралачки помак у певању. Најближа савременим песницима који су израсли из неосимболистичке песничке заоставштине, Војиславу Карановићу, Гојку Божовићу и Живораду Недељковићу, Ужарева у певању иде корак даље – простори у њеном песништву подједнако су угрожавајући и мотивишући, лирски обликовани (попут простора мора у циклусу „Каштелијане“) и танана игра у позицији „и-и“ у коју су постављени онеспокојавајући и простори прибежишта отворила је једно од значајних питања које је покренула постмодернистичка

мисао, у првом реду Жил Делез и Мишел Фуко. Премештање песничког субјекта, исцртавање разгранате мапе песничког постојања у језику и свету, твори специфично виђење простора и времена који се могу назвати хетеротопијским и хетерохронијским. Ужарева у једној песми, истовремено у циклусу или на нивоу читаве књиге, сажима често дијаметрално супротно обликоване просторе, и дијакронијски посматрано, различита времена у синхронизитет искуства једног идентитета. Овакво становиште је блиско Делезовој идеји о субјекту који се константно детериторијализује, путнику који истовремено осећа и угроженост и уточиште на равни „споља–унутра“. Са друге стране размештања субјекта стоји теза Марка Ожеа о просторима неместа (супермаркети, банкомати, аеродроми) у којима савремени човек најпре осећа истовремену припадност и отуђеност од колектива, а управо таквим просторима ауторка завршава ову збирку песмом „Ретроградни Меркур“. Истовремено и припадајући и не припадајући таквим просторима, Ужарева недостатност путовања и изневереност циља „правда“ тривијалношћу хороскопа, иронијски указујући на тенденцију савременог субјекта ка симплификацији онтолошких и егзистенцијалних питања која су у времену за нама имала прворазредни значај. „Гркофилни усамљеник“ ове песме демистификује и тежњу човека ових простора да одлази у „боље крајеве“ („далеко је Берлин“, каже песникиња) које са „салдом на рачуну 0“ једва да може преживети, не увиђајући разлог таквог осећаја.

У овој песми можда се најбоље уочава још једна модерничка парадигма коју је постмодернизам реактуализовао, а Ужарева је имплицитно или експлицитно

развија у песмама ове збирке – назвавши себе усамљеником, именицом у мушком роду, док је позиција песничког субјекта ове песме дата у женском роду, Ужарева повлачи још једну консеквенцу субјекта који се константно измешта – постајање другим. Један део песама ове збирке испеван је у мушком роду, док песникиња, у зависности од имагинативног поља и оног шта жели рећи, посматра свет из визуре балегара, просјака, пса, јабуке, итд. Такав поглед који метаморфозира, са израженом симболичком, некад херметичном компонентом, доноси несвакидашњи и нов поглед на оно што се сматра идентитетом „песничког ја“ и уједно сугерише да је биће у суштини несводиво на једно којим би одредило себе и своје постојање у овом свету. Вична игри рефлексije и одраза (као честих мотива у овој збирци) којој су неосимболисти поставили темељ, Ужарева користи и развија ту игру разнолико користи као могућност стапања растакања фрагмената израза, значења или идентитета песничког субјекта. Посве издвојено, али не и неповезано са целином збирке, стоје песме које у свом ткању, попут баланса савременом виђењу субјекта, имају одјек оне Расткове или Настасијевићеве матерње мелодије, осећања за облик народне песме, њених симбола и амблема (јабуке, златокриле птице, прстеновања девојке, итд.), што овим песмама придодаје компоненту органске, коренске везе са фолклорним наслеђем, његовим ритмом и звуком, те обредном, паганском семантиком коју Ужарева ефектно преобликује у поливалентан савремени песнички израз.

Тако се Ужарева у овој књизи указује као песникиња која је чврсто узглобљена у традицију највећих песника

културе, истовремено и оних који су иманенцијом и органским осећањем за материју и облик народне културе и мелодије стварали нашу песничку и културну традицију, и као песникиња која на вешт начин користи тековине савремене поезије. Умешно балансирајући између песника који су савременошћу изгубили прошлост и оних лиричара који из прошлости никада нису изашли, Ужарева у овој књизи на широком, и структурно и семантички бременитом песничком терену, зрелим песничким језиком очишћеним од сувишних дескрипција и нарација којима савремена поезија све чешће тежи, проговара језиком који сажима векове и епохе, остварујући једно безвремено песничко искуство. На таквом путу преданог и упорног сакупљања артефаката, како свог тако и искуства наше богате песничке традиције, Ужарева у великој мери остаје усамљена на нашој песничкој сцени. Али то одредиште на најбољи начин дефинише њене *Канџаџе* и само доприноси њеном, ионако богатом, песничком гласу.

САДРЖАЈ

КЊИГА ОТКРОВЕЊА

Безглаво кретање	7
Апокалипса друга	8
Заводница	9
Зла жена	11
Крај рибњака	12
Сунчев балегар	13
Гаталинка	14
Смокве	15
Крај контејнера	16
Карневал	17
Слободан пад	18

ПОЕЗИЈА ПРЕЖИВЉАВАЊА

Трг ослобођења	21
Црни бомбардери	22
Сликар	24
Обојени додири	26
Како те моје трепавице воле	28
Тачна мера	29
Повратак	31

ОБДУКЦИЈА СНА

Бдење	35
Вечерњи акт	37
Вишак јаве	38
Правила немогућег	39
Обдукција сна	40

ДАРОВИ КОШМАРА

Ето Прешернове	45
Електроенцефалограм песникове главе	47
Инфекција	48
Паника	49
Недовршена песма	50
Кошмар	51
Прекобројни	52
Купине	53
Боемска	54

КАШТЕЛИЈАНЕ

Читајући Кастела	59
Писмо	60
Кругови	62
Опипавање светлости	63
Дужде се жени	64

МЕДОНОСНИ РАТНИЦИ

На попришту	67
Изношење Лазара	68
Смедерево	69

Сунце и огледало	71
Зидари	72
Први пут о мравињаку	73
Пчела самица	74

ОЧЕВОМ УЛИЦОМ

Пољски клозет	79
Зуб	80
Сахрана	81
Бокал	83
Стабло	84
Сан о јабуци	85
Тег	86
Ножеви	88
У жару	89

ДРУГО ГОДИШЊЕ ДОБА

Право време	93
Лето	94
Хелдерлинима	95
Напрсла игла	96
Јесења	97

ЈЕЗЕРСКИ СПАВАЧ

Одјеци	101
Једна језерска	103
Порекло	104
Шала	106
Хладне руке	108

Кантата за глас и оловку	109
Средином јесени	110
Огризак	111
Реа	113
Пас у фонтани	114
Погрешно престојавање	115

КОНЦЕПТУАЛНЕ, РЕТРОГРАДНЕ

Далеко је зид	119
Рапорт	120
Траг	122
О дативу	123
После бала	125
Концептуална уметност у будоару госпође Ужарева	127
Ретроградни Меркур	129

Александра Батинић: <i>Арџефакџи њесничкој</i> <i>иденџиџеџа као деценџирираносџ осџаџака</i> <i>џосџојања</i>	133
--	-----

Драгица Ужарева
КАНТАТЕ ЗА ГЛАС И ОЛОВКУ

издавач

Културни центар Новог Сада
Католичка порта 5, Нови Сад

тел: 021 528 972

факс: 021 525 168

e-mail: info@kcns.org.rs

www.kcns.org.rs

за издавача

Бојан Панаотовић

дизајн корица и лекџура

Сања Бркић

Корекџура

Мирјана Фрау Гардиновачки

џриџрема

Владимир Ватић, „Графит“, Петроварадин

шџамџа

 , Нови Сад

џираж

300 примерака

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

821.163.41-14

821.163.41-14.09 Užareva D.

ИВАНОВИЋ, Драгица С., 1971-

Кантате за глас и оловку / Драгица Ужарева. – Нови Сад : Културни центар Новог Сада, 2020 (Нови Сад : Сајнос). – 148 стр.; 19 см. – (Едиција Џепни анаграм)

Тираж 300. – Стр. 133-144: Артефакти песничког идентитета као децентрираност остатака постојања / Александра Батинић.

ISBN 978-86-7931-815-2

а) Ужарева, Драгица (1971-) – „Кантате за глас и оловку“

COBISS.SR-ID 24245257